

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 268. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604366592/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

blive staaende, og hvordan de vilde tage sig ud, naar hele Forandringen var tilendebragt, og det nye Gade- og Parkanlæg var i Orden.

I det samme saae han, at Folk begyndte at løbe over Terrænet ned mod Voldgraven; – de kom saa morsomt uanet frem af Omgivelserne, ligesom Fluier udaf Luften, naar en Ko har foranlediget Sammenstøimng blandt dem paa Skovbunden en Sommerdag. Han hørte og saa forvirret Raaben og Larm ovre fra Graven. – Nu satte ligeledes Voldarbejderne deres Trillebøre og Redskaber fra sig, og løb derover og ned og blev usynlige for Karl under Skrænten.

Karl saac paa sit Uhr; det manglede endnu 10 Minuter. Han frøs lidt. Saa gik han hurtig henimod Skrænten for at faa Benene rørt og faa seet, hvad det var for Sjov, der gik for sig.

Der var en Mængde Mennesker forsamlet ned ad begge Voldskræntens Sider.

»Hvad er det?» spurgte Karl en frysende Gade-Kjøbenhavnner, der stod med Hænderne i Lømmerne og Jakken skudt op i Tværfolder om Overkroppen.

»Det er disse forbandede Drengene. De maa j'unte love paa Isen. Saa gjør de det alligevel.»

»Er der nogen falden igjennem?»

»Der er sgu to af dem kommen ind under Isen. Det er Saten til Komædie.»

Havde det været hjemme i Holting, var Karl sikkert øjeblikkelig løben ned, ud paa Isen og havde gjort et eller andet Rædningsforsøg. Her følte han sig saa uvedkommende, og var saa ganske behersket af Forestillingen om blot at være Tilskuer ved saadant noget som et Gadeopløb, saa han blev staaende vel et helt Minut uden at foretage sig noget, – og uden engang at føle videre Medynk med Drengene, som han jo ganske vist ikke havde seet falde i, men om hvis yderste Livsfare han dog næppe tviviede, – thi Folk rundt omkring ham raabte i Munden paa hinanden om de to Drengene, som for et Øjeblik siden var forsvundne ind under Isen, efter en kort Tid at have kjæmpet for at holde sig oppe.

Da hørte han ovre fra den modsatte Voldskrænt et Skrig: »Hvor er de? Red dem!» – Det var vistnok af en Kone, og han saae Bevægelse derovre i Menneskemængden, som om nogen trængte sig igjennem den. – I samme Øjeblik sprang Karl ned ad Skrænten, men da han naaede Isen, hørte han Raab rundt omkring: »Der kommer Politiet!»